

ЦѢНА:
 За година 10 л.
 " 6 мѣсеца 5 л.
 " старъ брой 50 ст.
 " въ странство за година 15 л.
За обявленията се плаща:
 1) Въ единъ стълбъ:
 На 4 стр. за единъ редъ 15 ст.
 " 1 стр. " " 1 л.—
 " другитѣ стр. " — 50 ст.
 2) Въ два стълба:
 На 4 стр. за единъ редъ 50 ст.
 " 1 " " " 3 л.
 За срочни (шестмѣсечни или годишни) обявления се правятъ сериозни отстъпки.
 АБОНАМЕНТА ВЪ ПРЕДИПЛАТА
 Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

ИЗЛИЗА ЗА СЕГА САМО ВЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ.

АДРЕССЪ:
 За пари (въ бонове и записи)—до
 П. Бобчевский
 За писма и ръкописи—до
 Редакцията.
 РЕДАКЦИЯТА И АДМИНИСТРАЦИЯТА
 се помещава въ домъ Бобчевский,
 № 335, срещу Централната
 градска градина.
 Редакцията не отговаря за
 съдържанието на публикуваните
 нито писма, нито съобщения.
 Неуплатените ръкописи
 се връщатъ, ако се изпратятъ
 по изискване, равносрочно.
 Неплатени писма не
 се връщатъ.
 Единъ брой 20 ст.

Редакторъ-Издателъ П. Бобчевский.

ТРОННАТА РЪЧЬ. *)

Господа Прѣдставители,

Твърдѣ ми е приятно, като Ви виждамъ събрани на втора редовна сесия отъ шестото Обикновенно Народно Сѣбрание, въ която увѣренъ съмъ, че ще се отличите Вашата просвѣтена плодотворна дѣятелностъ за благо и напредъка на отечеството.

Господа Прѣдставители,

Реда, тишината и всеобщото задоволство, които царуватъ въ страната, извънрѣднитѣ усилия и трудове, които народа полага за своето правствено и материално повдигане, ме крайно радватъ, защото само по тоя начинъ ще може отечеството ни да достигне до едно честито бѣдѣще.

Господа Прѣдставители,

Правителството Ми е изработило и ще подложи на Вашето просвѣтено изучаване и одобрение слѣдующитѣ законопроекти:

- Законопроектъ за народното просвѣщение;
- Законопроектъ за бирницитѣ;
- Законопроектъ за топлитѣ и студени минерални извори;
- Законопроектъ за рудницитѣ;
- Законопроектъ за гражданското сѣдопроизводство;
- Законопроектъ за пенситѣ на чиновницитѣ отъ гражданското вѣдомство.

Като съмъ увѣренъ, че Вие, Господа Прѣдставители, ще обърнете нужното внимание върху горнитѣ законопроекти и върху въпроситѣ, които ще се подложатъ на Вашето разискване, и като призовавамъ Божието благословение върху Вашитѣ дѣла и начинания, обявявамъ втората сесия на шестото Обикновенно Народно Сѣбрание за открита.

Гр. София, 15-й Октомврий 1891 год.

ФЕРДИНАНДЪ.

*) Доставена телеграфически.

АДМИНИСТРАЦИЯТА

съобщава, че при събираньето абонаментитѣ на вѣстника отъ агента г. Овчарова, събира се и стария дългъ къмъ спрѣлий вѣстникъ „ГРАЖДанинъ“, смѣткитѣ на който се намиратъ тука. Агента издава отдѣлни квитанции, подписани отъ бившия р.—издатель.

ПОЛИТИЧЕСКИЙ ПРѢГЛѢДЪ

И другъ пътъ имаме случай (бр. 1-й „Вѣстникъ“) да споменуваме за безпристрастното и вѣщо разглѣждане на политическитѣ въпроси отъ Петербургския „Сѣверный Вѣстникъ“. Въ послѣдния си №. 10-й, този вѣстникъ донася една политическа статия отъ доста голѣмъ интересъ за населяющитѣ нашия полуостровъ и ний съ всичката готовност откриваме колоннитѣ на седмичния си вѣстникъ за неѣж исцѣло, като призоваваме вниманието на всеѣки българинъ върху изразенитѣ мисли. Авторътъ ѣ е постоянния сътрудникъ на вѣстника, Р. Сементковский, който държи политическия му отдѣлъ. Ето тѣзи статия :

ТРОЙСТВЕННИЙ СЪЮЗЪ, РОССИЯ И ТУРЦИЯ.

Въпросътъ за Дарданелитѣ, който избухва периферически, пакъ направи доста шумъ въ послѣднѣ

врѣме. Този пътъ той се съпровождаше отъ такива събития, като променяването на министерства въ Цариградъ и тайнственното явяване на английскитѣ въоружени сили въ островчето Сигри. Великитѣ тия фактове бѣхъ докарани въ свръзка съ френско-руското сближение, както се изрази то въ кронщадското празнуване. По тоя начинъ рускитѣ и страни публицити въ течение на нѣколко седмици усърдно се занимавахъ съ непрѣмѣното промѣнение, което ужъ произгѣзло въ отношенията на Турция къмъ двѣтѣ съперничающии групи отъ държавитѣ.

Този въпросъ прѣдставляа несмѣтливо значение. Не бива да се отнасяме равнодушно къмъ ролята на Турция въ борбата на държавитѣ, защото ако и исхода отъ тѣзи борба, до колкото се касае до истока, да не зависи, разбира се, отъ падишаха, все пакъ положението, което той взема или ще вземе, до извѣстна степенъ безспорно навежда вѣзнитѣ на тая или оная страна. На всички е извѣстно, че прѣдъ видъ на това именно обстоятелство държавитѣ отдавна водѣхъ енергични интриги въ Цариградъ и се старѣхъ да спечелѣхъ тамъ възможното по-голѣмо влияние. На много руски вѣстници вече се привиква, че нашата дипломация вече сполучи да достигне успѣхъ въ тѣзи работа. Въ всичкото това врѣме ний слушахме дълги събѣщателни рѣчи върху туй, че кронщадскитѣ събития сѣ дали положителни резултати, че влиянието на тройственниятъ съюзъ и на Англия въ Босфора е отстранено и е отетжнило мѣсто на френско-руското влияние, че този фактъ се изразилъ въ падаването кабинета на Кямилъ Паша, ревностния пар-

тизиантъ на нашитѣ политически съперници и въ смѣняването му съ Джевфатъ Паша, приятелътъ на бившия турски посланикъ при нашия дворъ, Шакиръ Паша, който ужъ съчувствувалъ на русско-турското сближение.

Пита се само, потвърждаватъ ли положителнитѣ фактове тоя оптимически възгледъ въ дѣйствителностъ? За да се убѣдимъ въ туй, необходимо е по-сериозно да се замислимъ върху значението на симптомитѣ по това промѣнение въ турската политика, на които напиратъ привърженицитѣ на тоя възгледъ. Тия симптоми сѣ: първо, нѣкаквото облекчение въ формалноститѣ, които до сега се пазяхъ при прѣвозването на невъоружени русски войници и прѣстѣпници на търговски кораби прѣзъ проливитѣ (Дарданелитѣ и Босфора); второ, министерската криза, т. е. падаването на великия везиръ Кямилъ Паша; третьо, неудоволствието, прѣдизвикано съ тия двѣ събития въ Германия, Австрия и Англия и изразено въ печата на тия три страни, и, главно, въ таквоя чувствително събитие, каквото е тайнственното появяване на английскитѣ моряци въ островчето Сигри: Да се спрѣмъ, слѣдователно, на тия три факта.

Ний никакъ не разбираме, защо това облекчение на формалноститѣ при пропушаньето на рускитѣ търговски кораби прѣзъ проливитѣ може да бѣде изтъкувано въ смисълъ на нѣкаква рѣшителна дипломатическа побѣда, издържана отъ Россия. На-ти и до сега („ведъ и до сихъ поръ“) рускитѣ новобранци, прѣдзначаеми за далечния истокъ, послѣ тия събезсрочень отпускъ, които се връщатъ отъ тамъ за тука, най-послѣ и прѣстѣпницитѣ, прѣминувахъ все прѣзъ тия проливи? Искане се само формално разрѣшение отъ турскитѣ власти за всеѣки отдѣленъ случай. Сега това разрѣшение е смѣнено за войницитѣ и прѣстѣпницитѣ, които отиватъ въ далечния истокъ, съ просто съобщение, а за възвращающитѣ се отъ тамъ — съвсѣмъ уничтожено. Да допустимъ, че това отъ страна на Портата е каква годъ отетжна, която улеснява нашитѣ сношения съ далечната страна Сибирь. Но ни единъ разсѣдливъ чловѣкъ не може да вижда въ тѣзи отетжна нѣкакво усиляване на нашитѣ отбранителни или нападателни морски сѣдства, а още по-малко заплашване по отношение къмъ въоруженитѣ сили на други страни или по отношение къмъ безопасността на Босфора и Дарданелитѣ, въ случай на въоружено стѣлснование по тия води. И сега, както напрѣдъ, Портата може да запрѣти въ всеѣко врѣме входить въ Босфора, ако у неѣж се яви подозрѣние, че войницитѣ, които се отправятъ отъ насъ въ Сибирь, сѣ опрѣдѣлени за каквато и да е друга военна цѣль, а не за комплектуването на расположенитѣ тамъ войски. По нататѣкъ, да се вижда въ това облекчение на формалноститѣ едно-странно нарушение на международнитѣ трактати въ ползата на Россия, въ никой случай не бива затуй, че въ трактатитѣ се говори само за военни кораби, а корабитѣ на доброволческата флота, въпрѣки първоначалното намѣрение, се считатъ не за крейсери, а прости търговски кораби, които прѣнасятъ прѣимущественно стоки и само на рѣдъ невъоружени войници и затворници. Най-послѣ съвѣршено очевидно е, че отказътъ на Портата, да облекчи формалноститѣ, съ които бѣхъ обградени до сега нашитѣ сношения съ далечния истокъ, можемо при тия условия да се истъкува въ смисълъ на излишна, неумѣтна и даже врѣдна придирчивостъ, а заедно съ това да се отрази неизгодно за турско рускитѣ отношения.

Да кажемъ сега нѣколко думи за оставката на Кямилъ Паша. Тя прѣдизвикъ не по-малко удовлетвие въ нашия печатъ, като едно доказателство за на-

чезването на влиянието, което упражнява тройственият съюз в Цариград. Но, при това, бърше непонятно от внимание една подробност, която никой не ме отбелязва да признае за съществена. Аз великият везир бърше пазил по причина на безуспешната външна политика или по причина на промъненето, което станало в тоя отрасъл на управлението, тогава, разбира се, на турският министър на външните работи, Саид Паша, не щеше да се удаде, да задържи своя постъ. Въ същност, промънене се великият везир, шейх-уль-исламът и министрите: военният, вътрешният, на търговията и на просвещението, но министърът на външните работи не биде уволнен въ оставка. Не е ли очевидно, че при такива обстоятелства министерската криза е предизвикана не от промънене външната политика на Турция и че, следователно, ний по този повод нѣмаме никакво основание да дискуваме, а нашите противници — да събържат? Кроншадтските събития не създадох нѣкакво ново положение на работите. Към това още, въ дадения случай нѣмаме никакво основание да се търсят причините на Цариградската министерска криза въ промъненето външната политика на Турция, затуй че тази криза се обяснява легко и просто съ вътрешни причини. Нѣма да прѣдаваме тук слухове за създаването, открито въ Цариград и тайнствената история върху пълний мракъ, въ който се намери султанския дворецъ вследствие повреджанието на газовитъ трѣби. Ний ще се въздържимъ и отъ посочване чрезъмърната щедростъ на великия везиръ къмъ расточителни въкои турски принцове. Всичко това сѣ слухове, които ний нѣмаме възможност да проверимъ, макаръ историята и да ни учи, че подобните причини въ Цариград много по-често сѣ докарвали министерски кризи, отколкото неудовлетворителната система на управлението. Но има фактове положителни, очевидни и проверени, които въ достатъченъ размѣръ обясняватъ падането на кабинета. Къмъ тяхното число принадлежатъ: пълната несполука въ подготвяването на прѣговоритъ съ Англия за уреждане положението въ Египетъ, несполуката на всичките опити за усмиряването на островъ Критъ (че именно този фактъ послужи като една отъ причините на министерската криза, — се потвърждава съ назначението на постътъ великия везиръ бившиятъ генералъ — губернаторъ въ Критъ, като знающъ положението на работитъ въ Критъ отъ самото мѣсто), най-послъ, опасното и голямо въстание въ „шастливата“ Аравия, както назовавали древнитъ хора турската провинция Еменъ. Тукъ ний имаме работа съ сериозни несполуки на турското управление и всички разбиратъ, че великият везиръ, като не е съумѣлъ да овладѣе тия несполуки, лишилъ се отъ постътъ. си а затуй съ него — и най-близките негови помощници.

Стрѣмленіето къмъ централизация (т. е. стрѣмленіето къмъ независимо, автономно управление — Ред.) е твърдѣ силно въ всичките провинции на турската империя. Задачата на турското правителство се заключава въ ослабяването на тия стрѣмления, но турските държавни мжжѣ се трудятъ твърдѣ безуспѣшно надъ разрѣшението на тази задача. Не трѣбва да се отрича, че тя се усложнява значително отъ външни влияния, отъ усилията на разнитъ народи и правителства да докарватъ расцѣпление между централното турско правителство и неговитъ подвластни страни и плѣмена. Не само въ европейските владѣния на Турция, но и въ най-отдалеченитъ азиатски или африкански, произхожда тоя процесъ, насоченъ къмъ отцѣпването на турските провинции отъ Турция. Да се запазятъ тѣ подъ султана — ето въ какво се заключава главната задача на турското правителство, и несполукитъ въ туй направление най-вече го утрижаватъ. Има нужда и да се казва, че управлението на Кямилъ Паша въ тѣзи посока не бѣше успѣшно. Стрѣмленията за централизация се усилиха при него и въ остр. Критъ, и въ Армения, и въ Аравия, и въ Египетъ. Може би, по настоящемъ въ Илджъ-Кюшъ сѣ загрижени по-малко върху отношенията къмъ България, отъ колкото върху въстанията, неспокоенството и безпорядкитъ, които избухватъ — това е работата — въ такива части на Отоманската империя, които се считатъ за най-безспорно нейно достояние. По такива причини падането на Кямилъ Паша намъ се вижда естествено и разбираемо безъ всѣкакви минимални промънения въ международното положение на Европа.

Ний вече казахме, че турския министър на външните работи, Саидъ Паша, запази своя постъ. Отъ тукъ може да се заключи, че въ външната политика на Турция, до колкото тя се касае до държавитъ, — сериозни промънения не се прѣдвиджатъ. Но къмъ същото заключение може да се дойде и ако безпристра-

стно се оцѣнятъ общитъ условия, въ които е поставена турската империя по отношение къмъ останалитъ европейски държави. Да се мисли, че турското правителство рѣшително ще вземе страната на единъ отъ враждебнитъ два лагера въ Европа, може само отъ такива лица, които отождествяватъ своитъ патристически желанія съ фактическото положение на работитъ въ дѣйствителностъ. Всичко кара Турция да не прави окончателенъ изборъ между двѣтъ групи отъ държавитъ. Турската империя съществува още, въ качеството си на европейска държава, благодарение само на постоянното ѝ лицемерие и умѣнието ѝ да се ползува отъ съперничеството на държавитъ за продължението на своето държавно съществуване. Пѣма въ Европа държава, която тайно да се не труди за падането на турската империя, но въ същото врѣме всички се стрѣматъ да продължатъ днитъ ѝ отъ страхъ, че смъртта на болниятъ човѣкъ може да се окаже въ дадения моментъ несвоеврѣменна. По такъвъ начинъ държавитъ, като се мжжѣтъ да разложатъ турската империя, като палтно желанна цѣль, въ същото врѣме поддържатъ нейния животъ. Съ една дума, Турция нѣма приятели измежду държавитъ; има само едни врагове, които се показватъ приятели, за да могатъ да обезпечатъ за себе си желанния си жжѣ отъ наслѣдството на боленъ човѣкъ.

Всичко това е доврѣ известно, както въ самата Европа, тъй и въ Турция, и турските държавни мжжѣ се стараатъ да се ползуватъ отъ това положение на работитъ, колкото може, по-палтно и по-сполучливо. На заявленията за приятелски чувства и намѣрения на държавитъ тя отговаря съ не-по-малко горѣщи увѣренія въ приятелство. Тѣ искатъ да живѣятъ въ миръ съ всички (Какво искатъ тогава отъ тѣхъ? — Ред.) Ако въ Българския въпросъ, на примѣръ, Турция показва голяма нерѣшителностъ, тя е затуй, че исканията на държавитъ сѣ противорѣчиви, т. е., че е много трудно да съгласи желаніята на Англия и Австрия съ ония на Россия. Турция на думи протестира противъ присвоената отъ принца Фердинанда властъ, но въ дѣйствителностъ търпи тѣзи властъ и даже при случай е готова да вѣжни съ неѣ въ тайни компромиси. Такова положение на въпроса за неѣ е най-удобно. Българитъ се борятъ за своята независимостъ, Портата експлоатира това стрѣмление въ своя полза и се старае да си създаде въ лицето на България съюзница, съдъ като се е обѣдила, че да запази тѣзи страна въ числото на своитъ фактически владѣния е невъзможно неѣ. Държавитъ се стрѣматъ да създадатъ за себе си авангардъ на Балканския полуостровъ и сѣдатъ сѣмена на раздори между разнитъ народности (Бѣ, Сърби, Гърци! Чувате ли? Тукъ не е думата само за Австрия или Россия, а за държавитъ, всичкитъ — Ред.). Турция отъ своя страна се присъединява къмъ тѣзи тайна работа, и, като не се чувствува въ сила да властвува надъ въкои балкански народи, радва се, че тѣ враждуватъ помежду си и чрезъ туй обезпечаватъ по-нататъшното ѝ съществуване. Въ българския въпросъ Турция рѣшително е заинтересована въ събарянето на положението създадено въ войната въ 1877—1878 г. Затуй тя тайно благоприятствува на тройствения съюзъ и Англия, но въ египетския въпросъ тя се явява врагъ на Англия и ний видимъ, че тя тайно поддържа Франция и Россия. Но отъ тукъ подъ никакъвъ случай не бива да се заключава, че Портата рѣшително ще вземе страната на една отъ великитъ държави: както на прѣдъ, тъй и сега, тя не поддържа ту едната ту другата държава като глѣда съ коя ще ѝ бжде поизгодно да се държи.

(Тукъ автора разяснява общоевропейското положение въ съпоставяне съ кроншадтското събитие, ерфуртската рѣчь на Германския Императоръ, инцидента съ вдовицата, Германска Императрица Виктория, въ Парисъ и напшпортнитъ расправи въ Елзасъ — Лотарингия. Ред.)

Като се връщаме къмъ Турция, ний ще кажемъ, че нейната външна политика ще ни се показва и непостѣдателна и, може би, необяснима („загадочна“) до тогава, до когато ний не вземемъ въ внимание простото съображение, че Портата се ръководи исклучително отъ собственитъ си интереси. Ний видѣхме вече, че приемането каквито и да бжде задължения отъ нейна страна къмъ тѣзи или онѣзи групи на държавитъ нѣкакъ не влизатъ въ смѣтитъ ѝ. При туй, тя има работа и съ сила, тъй също стояща на страна отъ двѣтъ групи. Въ туй отношение нейното положение е сходно съ онова на Англия. И двѣтъ държави прѣдпочитатъ, виѣето да се присъединятъ къмъ единъ отъ двата съюза, да се присъединяватъ въ всѣки отдѣленъ въпросъ, и при това само въ прѣдѣлитъ на тоя въпросъ, ту къмъ тройствения съ-

юзъ, ту къмъ Россия и Франция. Тѣй, въ Българския въпросъ Турция и Англия бѣжѣ и ще бжде на страната на тройствения съюзъ; въ египетския въпросъ Турция се вижда на страната на Франция и Россия, противъ Англия; въ Армения — тя е на страната на Англия противъ Россия и т. н. Съ една дума, тукъ сѣ възможни само врѣмenni компромиси. Нѣкакъ обширна комбинация, насочена къмъ рѣшението на цѣлий источенъ въпросъ, е немислима. Россия се нуждае въ облегчението формалноститъ притока на корабитъ ѝ чрезъ Босфора и Дарданелитъ. Портата се съгласи да удовлетвори това искане по много причини: първо, затуй, че то (искане то) не нарушава на най-малко безопасността въ проливитъ; второ, затова, че Портата въ Българския въпросъ даде на Россия извѣстни причини на неудовлетвие; трето, затуй, че отказътъ на Англия да се възобнови прѣговоритъ по уреждане положението на Египетъ, прѣдизвика въ турските правителствени кръгове желанието да набаратъ Англия да бжде по-сговорчива. Но отъ тукъ до нѣкакъ сериозни отстъпки, които да обезпечаватъ безопасността на Россия въ Черното Море, е много далечъ. Такива отстъпки сѣ възможни само при пълното прѣгледане на всичкия источенъ въпросъ.

Изобщо, следователно, всичко въ отношенията между тройствения съюзъ, Россия и Турция остава като на прѣдъ и никакви резултати кроншадтските събития — дадохъ и не можахъ да дамъ. Влиянието на Портата тѣ не показва, като ме ѣжъ подбуди къмъ промъненіето на външната ѝ политика. И нѣма съмнѣние, че Портата и за на прѣдъ не ще приеме никакви опрѣдѣлени задължения върху себе си по отношение къмъ двѣтъ групи отъ европейските държави.

Разни ВЪТРЕШНИ

— По причина на дългата първа статия, другия материалъ останѣ и ще бжде прѣдаденъ въ извънреденъ брой.

— Получихме „Правилникъ за първитъ мѣстни земледѣлческо-промишленни изложѣния въ Пловдивъ и Руссе“, и прѣнѣсъ отъ окръжното No 4 на Управителната Комиссия за тия изложѣния. Въ идущий брой ще дадемъ едно извлѣчение отъ правилникътъ за изложѣнията, относително расхвърлянето на наградитъ въ златни, сребърни и мѣдни медали и въ пари на изложителитъ за най-добритъ изложѣния прѣдмѣти. Не знаемъ, да ли е испратенъ правилникътъ въ всичките общини, но, мислимъ, трѣба да ги има на всѣкъждѣ. Управителната Комиссия е помѣстила въ декларациитъ (листоветъ за записване на прѣдмѣтитъ, които всѣки желае да изложи) едно кратко, но доста понятно, извлѣчение, което тя позволява да се откъсва отъ изложителтъ, комуто се дава.

— Не желаемъ да пропуснемъ безъ забѣлѣжка това, че въ печатанитъ декларации не е пазена пално граматиката, а тѣзи небрѣжностъ бие тъй злъ, като излиза отъ едно високо мѣсто, щото неволно ни кара да се питаемъ: отъ гдѣ и кога ще взематъ нашитъ учрѣждения примѣръ и строга заповѣдь, да се пише правилно поне онова, върху което нѣма споръ? Не трѣбва ли да се внуши веднѣжъ за винаги на правителствениитъ учрѣждения да даватъ пѣтъ къмъ правописанието? Ето, на примѣръ, една нищо и никаква декларация не могла да остане безъ граматически погрѣшки! На всички мѣста се повтаря думата „изложителтъ“ съ ъ, а щомъ дойде безъ членъ, пише се съ ъ! Това не е печатна грѣшка! Това ли е само? Въ втора стр., въ „Забѣлѣжка“ — та се пише „могатъ“, а въ 2-а стр. (§ 4, ал.) — „могатъ!“ Въ 3 стр. (XXVIII гр.) по-напрѣдъ се пише „държавъ“, а на втория редъ — държавъ; също и „първо“, „възвѣрне“, които бижѣ се извинили, ако нѣмаше още „възвѣрнатъ“, „повръщатъ“, „ставятъ“, „повръщатъ“, „адрес(с)ъ“, „чий разноски“ (на 2 мѣста) и пр. и пр. въ само 4 страници, отъ които 2-тъ почти празни. — Да кажемъ ли и повече? Правилникътъ е съ същата почти граматика: „нарѣдби“, „урѣждане“ и „распоредителна“, „прѣдвидатъ“, „осигорятъ“ и пр. Ний мислимъ, че, ако имаше внимание, не бижѣ съществували тия насилиа върху граматиката, но и невниманието вече остарѣва: то става вече на 14—15 годишна възраст.

— Святия Синодъ се е събралъ и тѣзи години въ София и открилъ засѣданията си.

— В. „Свобода“, като споменува за статията „Необходимо зло и общественна нужда“, отъ г. Кр. Мирский, помѣстена въ вѣстника ни, свършва: „Прѣпорѣчваме мнѣнието на г. Кр. Мирский на читателитъ си, и особено на тѣзи, отъ които зависи общественото на тѣзи тѣй обществени мисли“.

Приятно ни е да констатираме това желаніе на

в „Свобода“, но ще бъдем щастливи, ако се съзнае и от гдѣто трѣбва ползovitостта и пълната осъществителност на това мнѣние, и се введе въ дѣйствиe

— Уволнения Инспекторъ при Министерството на Просвѣщеніето, г. Лазаровъ, е назначенъ отъ Екзархията за заведующъ учебното дѣло въ Македония, въѣсто досегашний г. Хранова.

— Сѣобщаватъ ни отъ Шуменъ, че тамошната Окр. Постоянна Комиссия се заела да построи едно здание, въѣсто изгорѣлото, за да се помѣщаватъ учрѣжденията и чрѣзъ това да се създаде единъ приходъ отъ наемъта. Общинското Управление се съгласило да даде мѣстото на изгорѣлото здание, около 6000 квадрат. метра, заедно и съ още 4000 квадрат. метра мѣсто, което щѣло да отчужди за тѣзи цѣль, та, отъ една страна, Комиссията да се ползува отъ приходъта на зданието, отъ друга, Общинското Управление да построи по-край магазини и тѣй сѣщо да се ползува отъ наемътъ имъ, и отъ третия—да се избави съ врѣме Управлението отъ възможна въ бъдеще претенция на нѣкой-си съседъ върху това празно мѣсто, защото, като важно лице, не могло да му се запрѣти да се ползува отъ него и то си било отворило даже врата къмъ мѣстото за своитѣ нескончаемъ нужди.

Нѣма съмнѣние, че таквото икономически смѣтки на Шумненскитѣ Комиссия и Община заслужаватъ хвала и нѣма освѣнитъ да желаемъ точното имъ осъществление.

МѢСТНИ

— „Варненскій Общинскій Вѣстникъ“ обяви правилника хлѣбаритѣ въ гр. Варна. — Не знаемъ къмъ коя категория пада този правилникъ, т. е. дали подлѣжи на утвърждение прѣди да се тури въ дѣйствиe или се сѣобщава само за знаніе на Управителя (защото таква случаи нѣма въ Закона за Гр. Общини), но въ всѣки случай, мислимъ, г. Управителя по чл. 80 ще обърне внимание на тоя правилникъ, като се постави между община и хлѣбари. Ний виждаме ненужни и тежки работи въ чл. чл. 1, 2 и 6, неясни и тежки въ наказателнитѣ разпореждания на чл. чл. 8, 9, 10, 11, 17 и 24. — Споредъ правилника, единъ осъденъ прѣстѣпникъ не може да се залавя за хлѣбарския занаятъ: съ що-годѣ паря, по силата си, не може да бѣде хлѣбаръ; наетата му пекарница трѣбва да бѣде подъ заповѣдта на чужди хора; Общината може да му налага каквито ще наказания и глоби, а той трѣбва да търпи и мѣла. Това сѣ безсмислица. Хлѣбарятъ, споредъ насъ, занаятчия, който може да пече хлѣбъ и на улицата, и само 10 хлѣба може да пече съ паритѣ си, а общината трѣбва да глѣда само качество, чистота и цѣна. —

— Хлѣбаритѣ въ града сѣ починали да вадятъ хлѣбъ, като сѣ подчинили, щатъ—не щатъ, даже и на жестокий правилникъ за тѣхъ. Първата поговорка, която научилъ дядо Славейковъ, била: „да би мирно сѣдѣло, и си чудо видѣло.“ Тя тамамъ подхожда за тѣхъ, защото отистинна чудо видѣхъ. . .

— Въ минжлий брой сме станжали отзивъ на нѣкаква злоба. Сѣобщили бѣхме една, божемъ, молба отъ с. Гебедже за махванѣто на учителя Грѣнчарова, като неграмотенъ. Немилостиво ни излѣгали: г. Грѣнчаровъ свршилъ земледѣлческо училище съ отличие! Ний видѣхме училищното му свидѣтелство, както и хубавия му почеркъ.

Какви хора имаме! Нека не се мисли, че току тѣй сме сѣобщили безъ да познаваме дописника си. Ний не допускахме, че той може тѣй безсрамно да лѣже и за такъва работа! Длѣжни сме да просимъ извинение отъ учителятъ.

— Г. П. Поповъ отъ с. Гебедже, ни моли съ писмо да објавимъ, че не е той нашия дописникъ за г. Грѣнчарова, защото билъ обвиненъ въ туй. — Обявяваме категорически, че г. Поповъ не е авторъ на безсѣвѣстната лѣжка.

— Минжлата Недѣля станж освѣщеніето на новото наето здание за всичкитѣ сѣдебни учрѣждения въ града ни. Освѣщеніето се извърши отъ Н. В. П. Митрополита Г-нъ Симеонъ, въ присѣствіето на Окр. Управителъ, г-на Драсова, Градскій Кметъ, г-на Колони, много чиновници, гражданки и граждани. Слѣдъ освѣщеніето, стопанина на зданието, г. Ст. Цановъ, даде закуска на присѣствующитѣ, въ врѣме на която се произнесохъ и тостове за щастливото раздаване на правосъдието.

— Съ приказъ отъ г-на Градския ни кметъ се запрѣщава вече на кръчмаритѣ въ Варна да иматъ въ салона (крѣмата) си „подемни“ врата на дюшемето за магазината си. Знаемъ, ще се попита: защо? — Ето защо: на 19-й минжлий единъ работникъ, като помагалъ при сипуцаніето на бурета въ зимника прѣзъ подемнитѣ врата на дюшемето въ салона на питейното заведение на нѣкого си, билъ падналъ съ главата на долу и останалъ „мъртавъ“.

Имаме право да се надѣваме, че на скоро ще излѣзе приказъ за гражданитѣ и да не излизатъ никакъ отъ къщата си, да да не ги бие или убие нѣкой, или пъкъ за да се сѣгне нѣкой и да падне да се утрѣни. Та и друга полза ще има даже отъ

такъвъ приказъ: улицитѣ ще стожатъ всѣкога чисти и нѣма Управлението да се грижи за тоя родъ работа, както сега.

Прѣпорѣчваме този приказъ и на другитѣ градове, а особено на търговцитѣ, които държатъ стоки въ магазини подъ дюгенитѣ си.

— Долнитѣ классове на гимназитѣ въ града ни не сѣ затворени.

— Минжлитѣ дни, Сѣбота и Недѣля, както бѣхме сѣобщили, бѣхъ изложени въ градската Библиотека картинитѣ, прѣдставляющи пламътъ на бѣдѣщия паркъ съ хотелъ край морето. Планътъ е направенъ, мислимъ, безъ смѣтка за стойността на паркетъ, за туй г. г. гражданитѣ ще се задоволятъ да глѣдатъ хубостта на картинитѣ, а 7-то или 8-то поколѣние ще се расхожда, може би, изъ паркетъ. Не ни е приятно да казваме, но истинна казваме, че отъ тоя планъ излиза, като да е свршило градското кметство другитѣ си работи и се е заловило да се грижи за бѣдѣщитѣ поколѣния. Така е, защото за тоя паркъ трѣбватъ крѣни съ злато, а само до десетъ години кой знае колко умове ще дойдатъ на градскитѣ сѣвѣтници и да ли такъвъ планъ, съ такъвъ паркъ, ще се одобри да се приспособи. Ний и другъ пакъ имаме случай да кажемъ, че израсходването на 3,000 лева за тоя планъ е не на мѣсто. Нашия градъ има насждна нужда отъ единъ хотелъ край морето, но такъвъ, който да може да стане колкото се може по-скоро, за да може да привлича външни гости съ своята икономия и сравнителни удобства. Не сме още хора за луксове, а всичко трѣбва да се прави съ строга политико-икономическа глѣдна точка. Струва ни се, че и на кметството не е приятно като слуша критици отъ не улични хора, че прави паркъ върху камъне, че ще носи земя отъ Мала Азия, че общинскитѣ архиви ставатъ развѣчителни, любопитни и пр. и пр.

— Негово В. Прѣсвѣщенство, тукашния Митрополитъ г-нъ Симеонъ заминж тѣзи сутрина за София, като членъ на Св. Синодъ. Въ неговото отсъствие Епархията ще се управлява отъ старшия свещеникъ Енчевъ.

— На 27 текущия се свикватъ избирателитѣ да избѣратъ други членове, въѣсто кассиранитѣ, за Окрѣжнитѣ Сѣвѣти. Въ Варненския окрѣжъ ще ставатъ избори на петъ души за членове на сѣвѣта, именно: Махалжческата избирателна околия (Провад. околия) 2-ма сѣвѣтници (въѣсто г. г. Богданова и Ибрахимъ Ефенди); Гюндоджукската (Варнен. околия) 2-ма сѣвѣтници (въѣсто г. г. Мустакова и Ат. Петрова) и Старо-Орѣховската (сѣщо Варнен. околия)—единъ сѣвѣтникъ (въѣсто г. Карамфиловичъ).

✓ — Въ града ни се състави ново спестовно дружество „Звѣзда“ измежду разни занаятчи и еснафъ хора. Дружеството брои 40 члена, които влагатъ основенъ капиталъ по 20 лева и мѣсечно по 5 лева. Наскоро щѣлъ да се прѣдстави на правителството устава му за утвърждение.

— Желателно е да се забрани на журунджии-тѣ да излѣзватъ по бѣли гащи на улицитѣ. Това освѣнъ дѣто че е противъ нравствеността въобще, но и възбужда у минавачитѣ едно отвращение, като имъ постоянно напомня за чистотата на хлѣба, който всѣкидневно употребяватъ.

Поправка. Въ миналия брой, въ статията „Нѣколко думи върху скарлатината“, отъ г. Д-ра Г. Георгиевичъ, 3 стр. III колона, редъ 46-й, думитѣ: „25 или 30 килограма тяфъ“ да се четатъ: „25 или 30 грама тяфъ.“

НѢЩО ЗА ПЪРВОНАЧАЛНИЯ УЧИТЕЛЪ.

(ПИСМО)

„Не е ли кривъ първоначалния учителъ — наставникъ, че още въ отдѣлението не е стумѣлъ да всѣ въ ученика изискуемитѣ качества?“

Въ една отъ страницитѣ на вѣстника Ви, „Черно Море“, брой 16, имаме помѣстена една дълга и прѣдълга статия „по исклучването на ученицитѣ отъ училищата.“ Почитаемия авторъ на горната статия, П. Б-й, развилъ доста важенъ въпросъ по училищата ни, за което заслужа похвала. Но между многото истини, исказани тамъ, има и една невѣрностъ — горѣцитиранитѣ редове. Да оставимъ безъ отзивъ подобно смѣло изражение на автора, значи да го приедемъ за чиста монета. Наистина автора е засѣгналъ и семейството, като въспитателенъ факторъ, но намира единичкия причинителъ на злото (за исклучването на ученицитѣ отъ училищата) първоначалния учителъ—наставникъ. Не знаж какво впечатление сѣ произвели на другитѣ първоначални учители горѣцитиранитѣ редове; но азъ, право да си кажъ, слѣдъ прочитаніето имъ, останжхъ насѣрвени. Може би, почитаемия авторъ, П. Б-й, да не е искалъ да припише злото само на първоначалния учителъ, а направилъ това по небрѣжностъ, (защото първоначалнитѣ

учители сѣ беззащитни); но азъ считамъ за длѣжностъ да кажъ двѣ три.

Че първоначалния учителъ трѣбва да бѣде и въспитателъ—наставникъ въ училището, да всѣ добри качества въ ученицитѣ си, затова сѣмъ съгласенъ и нѣмамъ нѣщо да възражавамъ. Грѣхъ е ако учителя само учи, а не въспитава. Нито пъкъ е мислимо за единъ учителъ, който желае доброто на ученицитѣ си, да прѣдава само по программата, а да не хаяе за нравственитѣ качества на ученицитѣ си. Наистина има мнозина, които не сподѣлжтъ това мнѣние, че паралелно съ обучението трѣба да върви и въспитанието, но пъкъ има и мнозина, които сѣ за това мнѣние. Така, Германскій Императоръ въ своето прочуто слово „по училищнитѣ въпроси“ доста справедливо е казалъ: „номъ училището отдѣля младитѣ за дълго врѣме отъ семейството, какго става сега, то е длѣжно да вземе и грижата за въспитанието имъ.“ Говореното до тука се отнася за способнитѣ учители, които, за жалостъ, сѣ рѣдко за сега у насъ. Добрия учителъ е прѣданъ на училището: обича званието си, обича ученицитѣ си. Че има и неспособни учители трѣба да си го признаемъ. За подобни учители ще кажемъ съ думитѣ на русскій педагогъ Ушинскі: „прѣстѣпникъ и челоуѣкоубицеъ е този, който се заеме да въспитава, а не знае да въспитава.“ Но подобни учители сѣ частъ отъ цѣлото; а да заключаваме отъ частното за общото,—това е не логично.

И тѣй, азъ признавамъ, че първоначалния учителъ трѣбва да бѣде и въспитателъ. Но колко трѣбва да искаме отъ него?—Да ли за невѣспитанитѣ ученици въ първоначалното и срѣдно училище трѣбва да обвиняваме само първоначалния учителъ?—До еждѣ трѣбва да се простира нашата вискателностъ за учителята (разбирамъ първоначалния) дѣятелностъ по въспитанието?—Щѣхъ да кажъ, че сме въ правото си, да искаме всичко отъ първоначалния учителъ по въспитанието на ученицитѣ, ако въспитанието бѣше искусство и ученицитѣ бѣхъ негови въспитанници отъ начало до края. Но нито въспитанието е искусство, нито учителя е въспитателъ отъ начало до края на ученика. Първоначалния учителъ намира своя въспитаникъ верѣдъ пакъ, започнжлъ при неизвѣстни обстоятелства. Въ краткия тоя пакъ, курсъ на първоначалното училище, той ще го води само до нейдѣ и чрѣзъ това кратко врѣме е длѣженъ да сѣобща сумма знания, по край които трѣбва да влиае на ученика и въспитателно. Тука, въ първоначалнитѣ училища, нравственитѣ правила не можтъ да се прѣдаватъ въ опрѣдѣлени часове, да се четжтъ лекции за тѣхъ, защото нито врѣме има, нито пъкъ ученицитѣ ще бѣдѣтъ въ състояние да ги разбержтъ. Така сѣщо прѣди да постѣпи ученика въ първоначалното училище е живѣлъ въ семейството, а слѣдъ свршването курса на първоначалното училище ученика постѣпва въ срѣдното училище, гдѣто (семейството и срѣдното училище) дѣйствуватъ на ученика въспитателно. Е, когато въспитанието е дѣло на толкова въспитателни фактори: семейството, срѣдата, училището (общо), обстоятелствата и др., имаме ли право да казваме, че само първоначалния учителъ е кривъ, че само той е причината да се не всѣжтъ добри качества въ ученика?—Бѣдний първоначалний учителю! Ти си причината на всичко зло! Отъ тебе искатъ: обучение, въспитание и още какво не! Противъ тебе подигатъ искъ много по-голѣмъ отъ дългѣтъ ти! И защо всичко това? Защото те смѣтатъ за монетъ, а ти си беззащитенъ!—Въ замѣна на всичко това, какво ти даватъ?—Сѣромна плата ли или ничтожна да кажъ?—И прибавление на . . . мѣкнамъ!—И чудни сме ний! Отъ една страна съзнаваме голѣмата необходимостъ отъ първоначалния учителъ, а отъ друга—не хайме за него; не зачитаме трудѣтъ му, не зачитаме основателя на бѣдѣщето ни величие!

И тѣй, мислж, че почитаемия авторъ на въпросната статия, като засѣгнжлъ въпроса по въспитанието, е глѣдалъ май едностранчиво, като се показва толкова вискателенъ къмъ първоначалния учителъ, а другитѣ въспитателни фактори оставя на мира, като да сѣ тѣ изпълнили своята длѣжностъ по въспитанието. Съмнително!

Г.

Б. Р.—Г-нъ Г. е направилъ много добръ, че поотворилъ и оная частъ отъ статията „По исклучването на ученицитѣ отъ училищата“, която е била оставена, като некасающа се прямо до прѣдмѣта. Колкото за това, че първата статия хвърляла всичката вина на първоначалния учителъ, г. Г. криво разбира. Като се вземе смисълъ на статията, именно, че не е добръ, дѣто въ гимназитѣ се исклучватъ ученици за позорни простѣпки, защото има ученици безхарактер-

ни, но пъкъ сж такива, защото по насъ въспитанието на младежа е въобще неудовлетворително, — става явно че вината на първоначалния учителъ, като наставникъ, не се разбира да произхожда именно отъ неспособността на тоя учителъ или отъ нѣкакъвъ фактъ че само той е въспитателъ. Статията нѣкакъ не се простира върху основанията на тая вина, а само хвърля мисълта за неж, като фактъ. т. е. само че и по ма вина невъспитанието на ученика още отъ първоначалното учение, вина, която, въ сжщностъ, съставлява съвѣтъ друга и доста обширна тема. Слѣдва, че въ цитираната фраза „първоначалния учителъ — наставникъ“ се взема тѣй, както, си е той поставенъ отъ закони, програми, правилници, положение на образованието и въспитанието въ нашето отечество, а въобще въ съображение съ всички влияюща върху него обстоятелства при изпитието на своя дѣлъ.

Ний подчеркваме въ статията на г. Г. думитѣ, че въспитанието на ученика не е искусство, нито учителя е въспитаникъ отъ начало и до край, че учителя е длъженъ да прѣдаде на ученика сума познания и нѣма време да му влияе и въспитателно, и още положението на учителя.

КНИЖНИНА

Жива старина, етнографическо (фолклорно) изучаване на Видинско, Кулско, Българчишко, Ломско, Берковско, Орѣховско и Вратчанско. Книга първа. *Върванията или суеверията на народа.* Отъ Д. Мариновъ. Цѣна 2 лева. Руссе. Печатница „Св. Кирилъ и Методий“. 1891 г.

Като че се пораснавахмъ въ послѣднѣо време. Напестина, насила ни накарвахъ, ама главното е, че се пораснавахме. Трѣбва да признаемъ истината, че сегашното Министерство на Народ. Просвѣщение е положило най-голѣми старания, за да подобри всички, които владѣятъ перото, да спомогнатъ, кой колкото може, за всеобщното изучаване на нашия народъ. За тѣзи цѣль то (министерството) е подкачило да издава особенъ единъ „Сборникъ за народни умотворения и книжнина“, който по достойнството си е такъвъ, што съ него би можалъ да се гордѣе не само единъ българинъ, но и единъ западенъ европеецъ. Въ този сборникъ се печататъ главно статии по етнографията на България — статии, които и по съдържание и по изложение сж отъ голѣмо достойнство. Дано Богъ продължи динтъ на този толкова полезенъ за насъ „сборникъ“. Освѣтъ това министерството помага и на частни лица, които би желали да се заловятъ съ изучаването на нѣкѣсна частъ отъ нашето отечество и резултатитѣ отъ това изучаване да напечататъ отдѣлно — не въ „Сборника“. На такива лица министерството, освѣтъ дѣто прави голѣми улеснения при самото изучаване, но и помага отеситѣ парично за напечатване на изследванятия имъ. Ний знаемъ вече нѣколко лица, които сж се ползували и слѣдватъ да се ползуватъ отъ улесненията и помощитѣ на Министерството на Нар. Просвѣщение; между тѣзи лица е и г-нъ Д. Мариновъ, съ книжовния трудъ на когото сме озаглавили настоящата си бѣлѣжка. Това се вижда отъ особенитѣ нѣколко реда въ началото на книгата „Жива Старина“, слѣдъ прѣдговора. Тѣзи нѣколко думи авторътъ е написалъ съ цѣль да благодари на Министра на Нар. Просвѣщение г-на Г. Живкова, който му е съдѣйствувалъ за довършване на изследванятия. „Благодаря му (г-ну Живкову) въ името на бѣдната наша етнография и го моля да оказва и въ бѣдѣще своето високо покровителство и благоволение върху всичкитѣ скромни събирани на нашитѣ народни умотворения“. Тѣй свършва своята благодарностъ г-нъ Д. Мариновъ.

Първата книга¹⁾ отъ „Жива Старина“ съдържа върванията и суеверията на народа въ западния край на България, именно: Видинско, Българчишко, Кулско, Ломско, Берковско, Орѣховско и Вратчанско. За да събере материала за този си книжовенъ трудъ, авторътъ е трѣбовало да се скита отъ село на село, да наблюдава лично и да разпитва. Само този, който е ималъ случай да се занимава съ подобна работа, може да си прѣдстави, колко е тя мъчна и почти невъзможна безъ съдѣйствието на властѣта. Но г-нъ Д. Мариновъ смѣло може да се утѣшава съ това, че, като е надвилъ почти на всички прѣчки въ пътя на събирането етнографическитѣ си свѣдѣния, дошълъ е „близо до края на работата си“, както ни явява и самъ той въ началото на книгата си. Важното е това, че той смѣло може да се гордѣе съ този си книжовенъ трудъ, защото го изпълнилъ съ една майсторска вѣщина и съ едно пълно съзнаване важността на прѣдмѣта. Да ли всичко, което съдържа „Жива Старина“, е точно събрано и да ли нѣма нѣкои упущения — не знаемъ, понеже, за таа честъ, нѣкой другъ до сега не ни е запознавалъ съ западния край на нашето отечество. Пъкъ и, изобщо, колко ли е писано по нашата етнография! . . . Но изложилъ е г-нъ Мариновъ събрания си материалъ съ такова едно умѣние, съ такава една живостъ ни е прѣдставилъ той разнитѣ вървания и суеверия на западния

българинъ, што човѣкъ неволно се увлича, като чете труда му и неусѣтно прочита цѣлата книга до край. Чели сме и други сборки било отъ народни пѣсни, било отъ обичаи и вървания на народа, но никой отъ тѣзи сборки не ни е увличала тѣй, както „Живата Старина“ на г-на Маринова. Увѣрени сме, че тѣзи книги, които мнозина сж вече прочели, ще възбуди любопитството у много наши млади и ще ги накара да се позаниматъ отъ въпроса за всеобщното изучаване на отечеството ни, отъ което (изучаване) се осѣща такава грамадна нужда и отъ което зависи разрѣшението на толкова важни за насъ въпроси.

Мъчно, но благородно и похвално е прѣдприятието на г-на Д. Маринова, и ний сме напълно увѣрени, че той съ сжщия успѣхъ ще продължи и ще довърши работата си до край.

Ще забѣлѣжимъ на свършване, че книгата е издадена доста раскошно: съ чистъ печатъ на хубава, сжпа книга; а цѣната ѝ, при всичко това, е по вече отъ умѣрена: 2 лева за 12 печатни коли!

Отъ се сърдце прѣпорѣчваме труда на г-на Д. Маринова на нашия интеллигентенъ свѣтъ.

И. Прѣгледовъ.

Варна, 11 Октомврий 1891 г.

Нови книги и списания :

Получени сж въ редакцията ни слѣдующитѣ нови книги и списания:

1) „Правилникъ за първитѣ мѣстни земледѣлческо промишлени изложения въ Пловдивъ и Руссе“. Утвърденъ съ Височайшии Указъ отъ 28 й Септемврий 1891 год. подъ № 145. София. Придворна Печатница Б. Шимачекъ. 1891 год.

2) „Сждебна Библиотека“, ежемѣсечно списание за законодателство, правосѣдие и администрация. Редакторъ и издатель И. Н. Минтовъ. Год. IV, кн. IX и X, Септемврий и Октомврий. Ямболъ. Скоропечатница „Тунджа“. 1891 г. Абонаментъ 6 лева годишно. **Съдържание:** I. За възнаграждението на свидѣлитѣ. II. За безбрачието (првель Ив. Ат. Драгневъ). III. Правилникъ за приспособление закона за тютюня. IV. Понятие за углавнитѣ теории (Отъ Ц. Хр. Селволцевъ). V. Практически бѣлѣжки. VI. Разни вѣсти и прч.

3) „Нова Свѣтлина, или тѣлкуване на тайнитѣ явления въ природата“. Мѣсечно списание. Год. I, кн. VI. Редакторъ-издатель Д-ръ Мирковичъ. Абонаментъ: за България 5 лева прѣдплата. **Съдържание:** I Прѣраждане. II За психизма. III Моралната криза. IV Александръ Белмаръ. V Мистически елементъ въ живота на Диккенса. VI. Новъ способъ за лѣкуване съ хипнотизма. VII Отговоръ и прч. Сливенъ. Печатница „Българско Знаме“.

4) „Нѣколко думи за краснописанието въ основнитѣ училища“. Рѣководство за учителитѣ. Съставено отъ Кръсто Ив. Мирский, бившии учителъ. Варна. Издание на книжарницата Хр. Н. Войниковъ. 1891 г.

5) „Рѣководство по особенната частъ на наказателнитѣ закони“. По Н. А. Неклюдова и рѣшенията на Върховния Кассационетъ Сждъ. Отъ Г. Цукевъ. Год. I. Кн. II и III. София. 1891 год. **Съдържание:** Клѣвета; Разоблаждане на тайни; Заплашване; Взаимнитѣ обиди. *Група втора.* Принуждение.

6) „Борисъ Годуновъ“, драма въ стихове. Отъ А. С. Пушкина, прѣвелъ отъ руски и издава Т. Н. Трифоновъ. Стр. 96. Цѣна 1 левъ и 20 ст. Руссе. Печатница „Св. Кирилъ и Методий“. 1891 год.

7) „Бернардъ Палиси“, знаменитий френски грънаръ. Стр. 24. Цѣна 30 ст. Цариградъ. Въ печатницата на А. Х. Бойджияна. 1891 г.

ВАРНЕНСКО ОКРЪЖНО УПРАВЛЕНИЕ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 2856.

Варненското Окр. Управление, Отдѣление Финансово, има честь да обяви за всеобщо знание на интересующитѣ ся, че на 28, 29, 30 и 31 идущий Октомврий мѣсець въ помѣщенето на Варненската Окрѣжна Постоянна Коммиссия, ще се произвѣде търгъ съ явна конкуренция, за отдаването нодъ наемъ на единъ периодъ, за 1 и 3 години слѣдующитѣ правителствени доходи и имоти:

I. Риболовството.

а) Риболовството при Варненското морско крайбрѣжие;

б) Риболовството и бранието трѣстъ и папуръ въ Гебедженското Езеро.

Риболовството въ поменатото крайбрѣжие ще се отдаде за 3 години отъ 1-й Януарий 1892 год. до 31-й Декемврий 1894 година. Риболовството и бранието трѣстъ и папуръ въ Гебедженското Езеро за една година отъ 1-й Януарий до 31-й Декемврий 1892 год. Търга на които ще се произвѣде

на 28-й идущий, а переторжка — на 29-й сжщий.

II. Правителствени имоти :

а) Кахвенето до карантинното Управление Варна;

б) Кахвенето до Сके-Капусу, и
в) Хана на Чамурлу — гечитѣ мѣжду Варненский и Балчикский пѣтъ.

г) Бюфета при Варненската Гара.

д) Праздно мѣсто за барака при Двореца Сандро. Тѣзи послѣднитѣ имоти ще се отдаватъ отъ 1-й Януарий идущата 1892 г. до 31 Декемврий сжщата година, на които търга ще се произвѣде на 30 Октомврий т. г. и переторжка на 31 сжщий мѣсець.

Залогъ за взимание участие по търга съ изисква :

1) за риболовството при Варненското крайбрежие 810 лева.

2) за риболовството и бранието трѣстъ и папуръ въ Гебедженското Езеро 430 лева.

3) За кахвенето до Карантинното Управление 25 лева

4) За кахвенето до Сके-Капусу 15 лева.

5) За ханътъ на Чамурлу-Гечитѣ 10 л.

6) За Бюфета при Варненската Гара 25 лева и

7) За праздното мѣсто при Двореца Сандро 80 лева.

Желающитѣ да взематъ участие въ споменатий търгъ, поканватъ се да ся явятъ въ означенитѣ дни въ канцеларията на Варненската Окрѣжна Постоянна Коммиссия.

Поемнитѣ условия всѣкой може да вижда въ присѣдственитѣ дни и часове въ сжщата Коммиссия.

Гр. Варна 27 Септемврий 1891 г.

За Окрѣженъ Управителъ : Т. Ревъ

Финансовъ Чиновникъ : Добриновъ.

3—79—2.

ВАРНЕН. ОКР. ПОСТОЯННА КОМИССИЯ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 3904.

5-ий Октомврий 1891 година, гр. Варна

На 24-й текущий, въ помѣщенето на Варненската Окр. Постоянна Коммиссия ще се произведе публиченъ наддавателенъ търгъ съ переторжка на 25-ий, за продаване два окрѣжни жребци (хайгъри), чукуровска порода, доставени отъ Постоянната Коммиссия нѣщо прѣди година и половина, за сжчване съ мѣстни кобили съ цѣль за подобрѣние расата на конѣтъ въ окрѣжнето.

Търгътъ ще се открие часътъ въ 9 прѣди пладнѣ и ще се произведе отъ състава, прѣдвиденъ въ чл. 92 буква о, отъ „Закона за Окрѣжнитѣ Свѣти“

Размѣра на залога ще опрѣдѣли тържната Коммиссия въ денътъ на търга.

Жребцитѣ могатъ да се видѣтъ въ конюшната имъ до ханътъ на Бойоглу въ Варна.

Поканватъ се за денътъ на търга желающитѣ да взематъ участие въ този търгъ лица.

Прѣдсѣдатель Н. Щеревъ

За Членъ Секретаръ : М. Дамяновъ

3—81—2

САЛВАТОРЪ, пластиръ за мозоли (калузи) и брадавици, продава се у И. Карловский

ПРОДАВА СЕ праздно мѣсто отъ 680 □ м. на Нишка улица. За споразумѣние до Кр. Малевъ, учителъ — Варна.

1) Авторътъ обѣщава да издаде нѣколко такива книги по сжщия прѣдмѣтъ.